

ALDINA

27

GUTENBERG

MIA COUTO

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΠΕΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΦΛΑΜΙΝΓΚΟ

Μετάφραση
Νίκος Πρατσίνης

Τίτλος πρωτοτύπου:
Mia Couto, *O último voo do flamingo*

Copyright © Mia Couto, 2000

By arrangement with Literarische
Agentur Mertin Inh. Nicole Witt e.K.,
Frankfurt am Main, Germany

ΕΚΔΟΣΕΙΣ GUTENBERG

MIA COUTO

**ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ
ΠΕΤΑΓΜΑ
ΤΟΥ ΦΛΑΜΙΝΓΚΟ**

Μετάφραση-Εισαγωγή-Ἐπίμετρο
Νίκος Πρατσίνης

GUTENBERG || ALDINA-27

Πολυμεταφρασμένος καὶ διεθνῶς ἀναγνω-
ρισμένος πορτογαλόφωνος συγγραφέας. Μὲ
τὸ προσωπικό του στίλ καὶ τὸ λεξιλόγιο
ένώνει Ἀφρικὴ καὶ Εὐρώπη.

EL PAÍS

Ένα σοβαρὸ ἀλλὰ ὄχι σοβαροφανὲς μυθι-
στόρημα.

THE NEW YORK TIMES

Ἡ ἀληθινὴ Ἀφρικὴ πέρα ἀπὸ τὴν εἰκόνα ποὺ
ἔφτιαξαν οἱ ἀποικιοκράτες.

THE GUARDIAN

Ὁ Μία Κότου ἀλλάζει τὰ χρώματα τῶν
συνόρων.

LIBÉRATION

Πρωτοποριακὴ γραφὴ καὶ βαθὺς ἀνθρωπι-
σμός.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΒΡΑΒΕΙΟΥ CAMOES

Κυανόκρανοι ἐκρήγνυνται ξαφνικά σὲ ἓνα στρατόπεδο τοῦ ΟΗΕ στὴ Μοζαμβίκη. Ἡ γνωστότερη πόρνη καὶ μάγισσα τῆς περιοχῆς ἐπιστρατεύεται γιὰ νὰ τοὺς ἀναγνωρίσει ἀπὸ τὰ πένη ποὺ συλλέχθηκαν μετὰ τὴν ἐκρηξή. Πρόκειται γιὰ τρομοκρατικὴ ἐνέργεια; Ποιὸς εὐθύνεται; Τί ἦταν τὰ θύματα; Τί ξέρετε γιὰ τὴ ζωὴ στὴν Ἀφρική;

Ὁ Μία Κότου, ποὺ ἔχει χαρακτηριστεῖ ὡς ὁ «λευκὸς Ἀφρικανὸς Μάρκες», γεννήθηκε στὴ Μοζαμβίκη τὸ 1955, ἀγωνίστηκε γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία της, παρέμεινε σὲ αὐτὴν ἀκόμη κι ὅταν του δώθηκε ἡ δυνατότητα νὰ ζήσει στὴν Εὐρώπη.

Ξέρει τὴ χώρα καὶ τὴν ἱστορία της, ξέρει πῶς βλέπουν οἱ ντόπιοι τὴ Δύση καὶ πῶς ἡ Δύση τοὺς ντόπιους, καὶ τὰ περιγράφει ὅλα αὐτὰ σὲ ἓνα μυθιστόρημα ἐξωτικό, αἰσθησιακό, πολιτικό, σπαρταριστό.

Δεῖτε:

ΓΥΜΝΟ καὶ σπαρταριστό, τὸ γεγονὸς αὐτὸ εἶχε ὡς ἐξῆς: εἶχε κάνει τὴν ἐμφάνισή του ἓνα ἀποκοπὲν πέος, κατα-
μεσῆς στὴν Ἑθνικὴ Ὁδό, στὴν εἴσοδο τῆς κωμόπολης
μὲ τὸ ὄνομα Τιζανγκάρα. Ἦταν ἓνα γεννητικὸ ὄργανο
πολὺ καρδαμωμένο κι ἀπ' τὴ ρίζα του κομμένο. Οἱ κά-
τοικοι ἤρθαν ἀστραπῇ μπροστὰ στὸ εὔρημα. Ἦρθαν ὅλοι,
ἀπὸ κάθε γωνιά. Ἕνας ἀνθρώπινος κύκλος ποὺ ὅλο καὶ
διογκωνότανε γύρω ἀπὸ τὸ πράμα. Κατέφτασα καὶ τοῦ
λόγου μου, στάθηκα στὶς πίσω πίσω σειρές, ὅπου κα-
θόμουν μιὰ χαρὰ καὶ δὲ μὲ βλέπανε κιόλας. Δὲν εἶμαι
κάννας χτεσινός: ἅμα κάθεσαι πίσω, καὶ πιὸ καλὰ βλέ-
πεις καὶ πιὸ λίγοι σὲ βλέπουν. Σωστὰ τὰ λέει ἡ παροι-
μία: τὸ βελόνι, ἅμα πέσει στὸ πηγάδι, πολλοὶ εἶναι αὐ-
τοὶ ποὺ πᾶν γιὰ νὰ χαζέψουν, λίγοι ποὺ κατεβαίνουν γιὰ
νὰ τὸ γυρέψουν.

Στὴν κωμόπολή μας, περιστατικὸ ἦταν κάτι ποὺ
ποτὲ δὲ συνέβαινε. Στὴν Τιζανγκάρα, μόνο τὰ γεγονότα
εἶναι ὑπερφυσικά. Καὶ ἀπέναντι σὲ γεγονότα ὅλα εἶναι
μονάχα ἐπιχειρήματα. Γι' αὐτὸ ἔτρεξαν κι ἤρθανε, πί-
σω δὲν ἔκανε κανεὶς. Καὶ ὑπῆρχε ὀλημερίς ἓνας κύκλος
παράξενος, ὅπου μαγειρεύονταν φῆμες καὶ διαδόσεις.
Ἀπορίες ποὺ γίνονταν φωνές, ἐντολές ποὺ γίνονταν στιγ-
μιότυπα.

—*Άντε, καιρός νά τὸ πάρει κάποιος... τὸ πράμα, πρὶν τὸ τσαλαπατήσῃ κανεὶς.*

—*Νά τὸ τσαλαπατήσῃ ἢ νά τὸ τσαλαπουτσίσει;*

—*Βρὲ τὸ δόλιο, παρουνιάζει ἀναπηρία κεντρικοῦ μέλους!*

Τὸ ἀνθρωπομάνι ἀναδευόταν, οὔτε παζάρι νά ἔταν. Ἔτσι ἀποχαζεμένοι ὅπως ἦταν, πρόσεξε κάποιος μιὰ στιγμὴ πῶς ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κρεμόταν ἓνα γαλάζιο μπερέ.

—*Γιὰ κοιτάχτε ἐκεῖ, στὴν κορφή τοῦ δέντρου.*

Ἦταν ἓνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μπερέ τῶν στρατιωτῶν τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν. Λικνιζόταν κρεμασμένο ἀπὸ ἓνα κλαρὶ ἔρμαιο τῆς αὔρας. Ἡ στιγμή πού ἐπιβεβαιώθηκε ἡ ταυτότητα τοῦ μπερέ ἦρθε καὶ καρφώθηκε σὰ μαχαίριὰ στὸ σούσουρο. Καί, στὸ ἄψε σβῆσε, τὸ πλῆθος τὴν εἶδε ἀνεύθυνο. Δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νά κάθῃσαι μὲ σταυρωμένα πόδια κινδυνεύοντας νά μπλέξεις. Καὶ οἱ ἀνθρωποὶ σκόρπισαν ἀμέσως, σχολιάζοντας πῶς δὲν ἔτρεχε τίποτα, μέχρι καὶ κατὰπληξῇ ἔδειχναν γιὰ πράγματα πού δὲν εἶχαν δεῖ ποτέ τους. Κι ἔλεγαν λόγια ἄλογα:

—*Θά πιάσει βροχὴ ὅπου νά ἔναι, ἔχει νοτίσει ὁ ἄνεμος.*

—*Ἐ, ναί, καιρός νά κοιτάξουμε καὶ τὴν πάρτη μας.*

—*Άντε, νά τοῦ δίνουμε!*

Κι ἔγιναν ὅλοι τους μπουχὸς μὲς στὴν ἀναμπουμπούλα. Στὴν καυτὴ ἀσφαλτο κειτόταν ἡ ἀπόφυση πεντάρφανη. Στὸ ξερόκλαδο ἀπόμεινε τὸ πηλήκιο τῆς εἰρηνευτικῆς ἀποστολῆς, ὀλομόναχο στὶς ριπὲς τοῦ ἀνέμου. Γαλάζιο σὲ γαλάζιο φόντο.

Κι ἐγὼ ἀπόμεινα ἐκεῖ μονάχος μου, μ' ἓνα παράξενο προαίσθημα. Ἀγκάθι πού μοῦ τριβέλιζε τὴν ψυχή.

Ἐγώ, ἄς ποῦμε, ἤμουν σὲ θέση νὰ ξεχωρίζω τὸ ὄξος ἀπὸ τὴ χολή. Αὐτὸ δὲν ἦταν ἀκόμη τὸ γεγονός, ἀλλὰ οἱ προετοιμασίες γιὰ τὴν ἔλευσή του. Ὅταν ἀρχίζει ν' ἀχνοφέγγει στὴ σιγαλιά, τότε εἶναι πὺ ἀφουγκράζεται κανεὶς τὰ ζοφερά προμηνύματα. Ἐκείνη τότε τὴ στιγμὴ, μὲ ξάφνιασε πνιχτὴ ἡ φωνή:

— Σᾶς ζητοῦν!

— Ἐμένα;

Τὸν ἤξερα τὸν μαντατοφόρο σὰν κάλπικη πεντάρα: ἦταν ὁ Σουπάνγκα, ὁ ὑποδιοικητής. Σκέτη μύξα, δουλοπρεπής — τσανακογλείφτης μὲ περικεφαλαία. Ὅπως κάθε νενέκος: ὑποτακτικὸς μὲ τοὺς μεγαλόσχημους καὶ ὑπερόπτης μὲ τοὺς παρακατιανούς. Ὁ τύπος ὑποκρινόταν πὺς δὲ μὲ γνώριζε, ἀπορροφημένος τάχα μου ἀπὸ ὑψηλότερες ἐνασχολήσεις. Ἐγώ, ἴσαμε καὶ πὺ ἔκανα προσπάθεια γιὰ μιὰ χειραψία, ὅμως αὐτὸς πῆγε ἀμέσως νὰ κόψει χρόνο. Βάλε τὸ γαῖδαρο παρέα μὲ τὸ λιοντάρι, καὶ θὰ δεῖς πὺ δὲ θὰ καταδέχεται πια νὰ χαιρετήσῃ τὸ ἄλογο.

— Ἄν δὲν κάνω λάθος, ἐσεῖς δὲν εἴστε πὺ ἡ γλῶσσα σας πάει ροδάνι τίς ξένες γλῶσσες;

— Ναί, μιλῶ κάποιες...

— Γλῶσσες τοῦ κόσμου ἢ τοῦ τόπου;

— Καὶ ἀπὸ τίς μὲν καὶ ἀπὸ τίς δέ. Μὲ τίς μὲν πάει κανονικά, ἀλλὰ γιὰ τίς δὲ θὰ χρειαστεῖ 4×4.

Ὁ μαντατοφόρος βάρεσε τὸ τακούνι τῆς μπότας στὸ ἔδαφος κατὰ τὴ μόδα τῶν καραβανάδων. Αὐτὸς ὁ θόρυβος, ἔτσι ἀπλὸς ὅπως ἦταν, ἤχησε στ' ἀφτιά μου σὰν προειδοποίηση. Ἐμοιαζε μὲ δραπέτη ἄγγελο ἀπὸ τὰ περίχωρα τῶν αἰθέρων. Καὶ ἦταν, ὦντως. Οἱ ἄγγελοι εἶναι

αὐτοὶ ποὺ βλέπουν ὅ,τι δὲ συμβαίνει. Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκριβῶς ἐμφανίστηκαν τὰ πρῶτα προβλήματα, οἱ γωνίες τοῦ λαβυρίνθου ποὺ εἶχαν στήσει καρτέρι στὸ πεπρωμένο μου. Ἐκεῖ, ἔξω ἀπὸ μένα, ἡ φωνὴ τοῦ Σουπάνγκκα ἐπέμενε:

— *Σὰς ζητάει ἡ Ἐξοχότης Του.*

Ἡ Ἐξοχότης Του ἦταν ὁ διοικητής. Μπροστὰ σὲ τέτοια προσταγὴ δὲν ἔχουν θέση οἱ κόνξες. Ἀκοῦμε καὶ σιωποῦμε, ὑποκρινόμενοι πὼς διὰ τῆς σιωπῆς ὑπακοῦμε. Δὲν ὠφελοῦν οἱ παλικαρισμοί. Ξέρετε κανέναν ποὺ νὰ βγάξει πρῶτα δόντια καὶ μετὰ χεῖλια; Καὶ ὅσο πιὸ μικρούλης εἶναι ὁ τόπος τόσο πιὸ μεγάλο μπόι ἔχει ἡ ὑπακοή.

Ἔτσι ἔγινε, λοιπόν, καὶ λίγα λεπτὰ ἀργότερα ξεμπούκαρε εὐθυτενῆς κατευθεῖαν μπροστὰ στὸ διοικητήριο. Ἦταν τὸ ἴδιο ἐκεῖνο κτήριο τῆς ἀποικιακῆς περιόδου, ἀπαλλαγμένο ὅμως ἀπὸ τὰ φαντάσματα, ἔξαγνισμένο. Ἄν πιστέψουμε τὶς δοξασίες, τῆς σπιταρόνας ἐκείνης εἶχαν ἐπιληφθεῖ οἱ γητευτές καὶ οἱ μάγοι. Ἡ φωνὴ τῆς προσταγῆς ἔγινε πιὸ σύντομη, μὲ ἀκονισμένες τὶς αἰχμές:

— *Περάστε, φίλε μου. Ἔχουμε χρεῖα τῶν ὑπηρεσιῶν σας.*

Ὁ Ἐστέβαου Ζόνας, ὁ διοικητὴς τῆς κωμόπολης, κατελάμβανε ὅλη τὴν πόρτα κατὰ πλάτος. Τὸ μέτωπό του ἔσταζε ἀνησυχία. Ἐνα λευκὸ μαντίλι πηγαينوερχόταν σφουγγίζοντας τὴν κεφαλα του. Μιὰ γεννήτρια γέμιζε τὸν τόπο μὲ τὸ θόρυβό της καὶ ὁ διοικητὴς ἀναγκάστηκε νὰ ὑψώσει τὸν τόνο τῆς φωνῆς του.

— *Περάστε, σύντροφε... φίλε μου, ἤθελα νὰ πῶ.*

Μπῆκα. Μέσα εἶχε περισσότερη δροσιά. Στὴν ὀροφή, ἕνας ἀνεμιστήρας δονοῦσε τὸν ἀέρα. Τὸ ἥξερα, ὅπως καὶ ὅλοι στὴν κωμόπολη: ὁ διοικητῆς Ζόνας εἶχε κάνει ἐκτροπὴ στὴ γεννήτρια τοῦ νοσοκομείου γιὰ τὶς περισσότερο προσωπικὲς τοῦ ὑπηρεσίης. Ἡ Ντόνα Ἑρμελίντα, ἡ σύζυγός του, εἶχε ξαλαφρώσει τὰ δημόσια ἰατρεῖα ἀπὸ τὸν ἐξοπλισμὸ τους: κουζίνα, παγομηχανές, κρεβάτια. Μέχρι ποῦ σὲ μιὰ ἐφημερίδα τῆς πρωτεύουσας εἶχε βγεῖ ἡ εἵδηση πὼς ἐπρόκειτο γιὰ κατάχρηση ἐξουσίας. Ὁ Ζόνας γελοῦσε μὲ τὴν καρδιά του: αὐτὸς δὲν ἔκανε καμιὰ κατάχρηση, οἱ ἄλλοι ἦταν ποῦ δὲν ἔκαναν χρῆση. Κι ἐπαναλάμβανε τὴν παροιμία: ὅπου δέσεις τὸ ριφάνι, ἐκεῖ θὰ βρεῖ φαγάκι.

— Διέταξα νὰ σᾶς καλέσουν γιὰτὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ προβοῦμε πάραυτα σὲ κάποιες ἐνέργειες.

Ὁ διοικητῆς ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ κάνει τὴ φωνή του νὰ ᾿χει τσακίσματα. Εἶχε τοὺς λόγους του καὶ τὰ κίνητρά του: ὅπου νὰ ᾿ναι θὰ κατέφθανε μιὰ ἐπίσημη ἀντιπροσωπεία. Ἐρχόταν νὰ διερευνήσει τὴν ὑπόθεση τοῦ ἀποκοπέντος γεννητικοῦ ὀργάνου. Θὰ ἔρχονταν καὶ ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν ἐσωτερικοῦ καὶ ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν ἐξωτερικοῦ. Μέχρι κι ἀπὸ τὰ Ἑνωμένη Ἑθνη θὰ ἔρχονταν. Θὰ ἔρχονταν νὰ διερευνήσουν τὴν ὑπόθεση τοῦ ἀποκοπέντος γεννητικοῦ ὀργάνου. Καθὼς κι ἐκεῖνες τὶς ἄλλες περιπτώσεις ποὺ ἀφοροῦσαν τοὺς ἐξαφανισθέντες κυανόκρανους. Ποτὲ ἄλλοτε ἡ κωμόπολη τῆς Τιζανγκάρα δὲν εἶχε ὑποδεχθεῖ τόσο ὑψηλὰ ἰστάμενες ἀτομικὲς ὑπάρξεις. Ἡ φωνὴ τοῦ διοικητῆ Ἑστέβαου Ζόνας τρέμιζε τὴ στιγμή ποὺ ἔδειχνε πρὸς τὸ μέρος μου λέγοντας:

—Όποτε, έσείς διορίζεστε, πάραντα, έπίσημος μεταφραστής.

—Έπίσημος μεταφραστής; Ναί, άλλα σέ ποιά γλώσσα;

—Αυτό εΐναι παντελώς αδιάφορο. Κάθε κυβέρνηση πού σέβεται τόν έαυτό της έχει τούς μεταφραστές της. Έσείς θά είστε ό προσωπικός μου μεταφραστής. Κατανοητόν;

Τού λόγου μου δέν καταλάβαινα, είχα όμως μάθει ότι στην Τιζανγκάρα δέν ύπάρχει τίποτα πού νά άπαιτεί κατανόηση. Παρ' όλ' αυτά ξερόβηξα, έτοιμος νά ύποδείξω τούς ένδοιασμούς μου. Στό σημείο αυτό είσηλθε ή Ντόνα Έρμελίντα, ή άποτέτοια τού διοικητή. Είχε φροντίσει ή ΐδια νά εΐναι γνωστή ως ή «Πρώτη Κυρία». Με κοίταξε λές και δέν ήμουν καν άνθρωπος. Και μίλησε, έκανε τή μεγάλη αυτή χάρη στόν κόσμο:

—Λένε πώς έρχεται ένας Ίταλός πού θά μείνει εδώ νά κάνει έρευνα. Έσείς μιλάτε ιταλικά;

—Έγώ όχι.

—Θαυμάσια. Γιατί οί Ίταλοί δέ μιλάνε ποτέ ιταλικά.

—Συγγνώμη, κύριε διοικητά, σέ ποιά γλώσσα θά μεταφράζω;

—Αγγλικά και γερμανικά. Όποιαδήποτε, κοιτάξτε νά τά βγάλετε πέρα.

Ή διοικητίνα παρενέβη εκ νέου, καθιστώντας τόν σύζυγό της άόρατο. Μιλούσε σιάζοντας τό τουρμπάνι της και τινάζοντας τς μακριές έσθῆτες της. Ή Έρμελίντα ισχυριζόταν πώς έπρόκειτο για τυπική ένδυμασία τής Άφρικῆς. Έμείς όμως ήμασταν Άφρικανοί, ψυχῇ τε και

σώματι,¹ καὶ δὲν εἶχαμε ποτέ μας δεῖ ἀνάλογες ἀμφιέσεις. Πρὸς τὸ παρόν, δὲν ἔπαυε νὰ ἐπαναλαμβάνει:

—Θέλω, ὡς Ἑρμελίντα, νὰ τοὺς καταστειῖ γνωστὸ πὼς ἐμεῖς ἐδῶ, στὴν Τιζανγκάρα, διαθέτουμε ταντόχρονη μετάφραση.

Ἄρχισε πάλι νὰ πασπατεύει τὰ δάχτυλά της, σιάζοντας τὰ τζοβαῖρικά. Τὰ δαχτυλίδια ποὺ φοροῦσε ἦταν πιὸ πολλὰ κι ἀπὸ τοὺς δακτυλίους τοῦ Κρόνου.

—Καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸ πολιτιστικὸ μέρος;

—Ἐντάξει, ἔχουμε τὰ χορευτικὰ συγκροτήματα.

—Δὲν πρόκειται νὰ δεχτοῦν νὰ ἔρθουν. Χωρὶς ἀμοιβὴ δὲν δέχονται.

—Μὰ κανεῖς πιὰ σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν τόπο δὲν κάνει κάτι ἐπειδὴ ἀπλὰ τὸ θέλει καὶ τὸ ἀγαπάει;

Ἡ Πρώτη Κυρία ἤθελε νὰ μάθει ἀκόμη κάτι: ἂν συνέχιζε νὰ συγκεντρώνεται ὁ λαὸς στὸ δρόμο. Γιατὶ εἶχε τὴν πρόθεση νὰ πραγματοποιήσῃ μιὰ ἐπίσημη ἐπίσκεψι στὸν τόπο τοῦ συμβάντος. Ὁ σύζυγος, νιώθοντας κάπως ἄβολα, ρώτησε:

—Θὰ πᾶτε νὰ δεῖτε αὐτὸ τὸ πράγμα, Ἑρμελίντα;

—Θὰ πάω.

—Ξέρετε ὅτι τὸ πράγμα εἶναι ἐκεῖ, ξέπνοο, καταμεσῆς στὸ δρόμο.

—Τὸ ξέρω.

—Δὲν τὸ βρίσκω σωστό, μιὰ γυναῖκα τῆς κλάσης σας... νὰ σᾶς δεῖ ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος

—Θὰ πάω, ἀλλὰ ὅχι ὡς Ἑρμελίντα. Θὰ μετακι-

---

1. [Σ.τ.Μ.] Ὁ συγγραφέας εἶναι λευκός, ἐπιλογή του ἦταν νὰ μείνει στὴ Μοζαμβίκη μετὰ τὴν ἀνεξαρτητοποίηση τῆς χώρας.

νηθῶ ἐπισήμως, ὡς Πρώτη Κυρία. Ὅποτε, θὰ πρέπει νὰ δώσετε ἐντολὲς νὰ διώξουν ὅλη αὐτὴ τὴν πλέμπα ἀπὸ ἐκεῖ.

—Μὰ πῶς θὰ μπορέσω νὰ κάνω αὐτὲς τὶς μάζες νὰ σκορπίσουν;

—Ἐγὼ δὲ σᾶς ἔχω ἤδη πεῖ νὰ ἀγοράσετε σειρῆνες; Ἐκεῖ πέρα, στὸ Ἔθνος, οἱ ἡγέτες δὲν κυκλοφοροῦν μὲ ἀμάξια μὲ σειρῆνες;

Καὶ ἐξῆλθε μὲ κινήσεις βασίλισσας. Στὸ κατώφλι τῆς πόρτας τίναξε τὶς μποῦκλες τῆς κάνοντας τὰ μαλάματα νὰ ντιντινίσουν λὲς καὶ πλήθαιναν ἔτσι ὅπως ἀντηχοῦσαν στὰ ἐντυπωσιακὰ κολιὲ τοῦ ἀχανοῦς κόρφου τῆς.

2.

Η ΔΙΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

*Ὅ,τι σὰν ἦρθε ἡ ὥρα του ἀνθὸ δὲν ἔχει πιάσει
εἶναι γραφτὸ νὰ ἐκτραγεῖ, γραφτὸ εἶναι νὰ σκάσει.*

Ἕνα ἀκόμα γνωμικὸ τοῦ Τίτσανγκάρα

ΟΛΟΓΥΡΑ ἡ κωμόπολη ὅλη μυρμήγκιαζε ὀλοζώντανη. Ἦταν πλέον γεγονὸς πῶς, λίαν συντόμως, θὰ κατέφθανε ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα μιὰ σημαντικώτατη ἀντιπροσωπεία μὲ στρατιῶτες ἀπὸ τὸ ἔθνος μας καὶ ἀπὸ τὰ Ἑνωμένα Ἔθνη. Θὰ ἐρχόταν, ἐπίσης, καὶ ἓνας ἡγέτης, μὲ κεφαλαῖα, ἀπὸ τὴ διοίκηση τοῦ διεθνοῦς ἐκστρατευτικοῦ σώματος. Μαζί μὲ τοὺς στρατιωτικοὺς ἐρχόταν καὶ ὁ ὑπουργὸς ἄνευ χαρτοφυλακίου, καθὼς καὶ οὐκ ὀλίγοι τμηματάρχες ἀπὸ διάφορα ὑπουργεῖα. Ἐπιπλέον δέ, κάποιος Μάσιμο Ρίτσι, Ἰταλός, ἓνας ἄνθρωπος δίχως ἐν γένει τίτλους. Ἦταν αὐτὸς ποὺ ἐπρόκειτο νὰ σταθμεύσει γιὰ κάποιο χρονικὸ διάστημα στὴν Τιζανγκάρα.

Ἐγὼ ἤδη ἤμουν στὴν κεντρικὴ πλατεία, στὴ σειρὰ μαζί μὲ τὰ ἡγετικά στελέχη τῆς τοπικῆς διοίκησης. Ἦμασταν ἡ ἀντιπροσωπεία τῆς ὑποδοχῆς, θὰ ἀποδίδαμε τιμὲς ἐπιτόπου. Ὁ διοικητὴς Ἐστέβαου Ζόνας στριφογύριζε πέρα δῶθε ὅλο νεῦρα. Ἐδινε καὶ ξέδινε διαταγές, δέκα πράγματα χαλνοῦσε, νὰ φτιάξει ἓνα δὲν μποροῦσε.

— Στοιχηθεῖτε! ἐπαναλάμβανε δίνοντας ἐντολές γιὰ νὰ λάβουμε θέσεις.

Ἄν καὶ ἦταν ἄλλοῦ γι' ἄλλοῦ, κατάφερνε νὰ δείχνει ἀκόμα πιὸ καμαρωτός, μὲ τὸ στῆθος κορδωμένο πιὸ πολὺ

κι ἀπὸ τὸ στῆθος τοῦ ἀγριοπερίστερου τὴν ἐποχὴ τοῦ οὔστρου. Ἔτσι μάλιστα ὅπως ἦταν τώρα σὰ φουσκωμένος διάνος, τὸ δέρμα του ἀντιφέγγιζε δείχνοντας πιὸ σκοῦρο, ἐνῶ οἱ γυαλιστερὲς ἀνταύγειες στὸ κούτελό του μοιάζανε λαξευτές.

Κάπου μέσα στὸ πλῆθος φαινόταν, ὁρατότατη, μιὰ ἀφίσα μὲ τεράστια γράμματα: «*Καλῶς ὀρίσατε Σοβιετικοὶ σύντροφοι! Ζήτω ὁ προλεταριακὸς διεθνισμός!*» Ὁ διοικητὴς πρόσταξε ἀμέσως νὰ δοθεῖ ἐντολὴ νὰ ἀπομακρυνθεῖ τὸ δίστιχο. Καὶ νὰ μὴν ἀρχίσει νὰ ζητωκραυγάζει κανεὶς καὶ γιὰ κανέναν. Καθότι ὁ λαὸς ἦταν διαρκῶς μπερδεμένος μὲ ὅ,τι εἶχε σχέση μὲ τὸν καιρὸ καὶ τὴν ἐπικαιρότητα.

— *Νὰ διανεμηθοῦν τὰ δίστιχά μας, αὐτὰ ποὺ διατάξαμε χτές νὰ γραφοῦν σὲ πανό.*

— *Ἀφῆστε το καλύτερα, Ἐξοχότατε.*

— *Γιατί;*

— *Γιατὶ οἱ μπογιὲς ἔχουν ἐξαφανιστεῖ ἀπὸ τὴν ἀποθήκη.*

— *Καὶ τὰ πανό;*

— *Τὰ πανὸ δὲν ἔχουν ἐξαφανιστεῖ. Τὰ πανὸ τὰ κλέψανε.*

Σὰ νὰ μὴν ἔφταναν ὅλες ἐτοῦτες οἱ στραβές, ξεπρόβαλε μπροστά μας κι ἓνα παρδαλὸ κατσίκι. Τὸ ζωντανὸ ἦταν σκέτη παραφωνία μὲ τὴν ὅλη ἐπισημότητα τῆς περιστασης. Ὁ διοικητὴς γρύλισε μὲ πνιχτὴ φωνή:

— *Ποιό εἶναι πάλι ἐτοῦτο τὸ κατσίκι;*

— *Ποιανοῦ εἶναι..., διόρθωσε διακριτικὰ ὁ γραμματέας.*

— *Ναί, ποιανοῦ εἶναι τὸ σκατένιο;*

—*Μήπως εἶναι ἀπὸ τὰ δικά σας, Ἐξοχότατε;*

Ἡ διαταγὴ γιὰ τὴν ἀπομάκρυνση τοῦ ἀμνοεριφίου ἦρθε ὑπερβολικὰ ἀργά: οἱ σειρῶνες εἰσβάλλανε ἤδη στὴν πλατεία. Ἐντὸς δευτερολέπτων, γοργὰ τὰ ὀχήματα γέμισαν τὴν πλατεία σκόνῃ καὶ θόρυβο. Καὶ ξαφνικά, ἓνα ἀπεγνωσμένο φρενάρισμα. Κι ἓνας ἥχος ποὺ ἀκούστηκε πνιχτός, ὁ θόρυβος αὐτοκινήτου ποὺ χτυπάει πάνω σὲ κορμί. Ἦταν τὸ κατσίκι. Τὸ ζωντανὸ πέταξε καλύτερα κι ἀπὸ πάνινο ἐρωδιὸ καὶ πῆγε καὶ τσακίστηκε σ' ἓνα κοντινὸ δρομάκι. Δὲν πέθανε ἀκαριαῖα. Ἀντίθετα, ἀπόμεινε ἐκεῖ. Μὲ τίς γνώριμες πιτσιλιές του, ἀγνώριστο καθότι παραμορφωμένο. Μὲ τίς κραυγές του νὰ ξεχύνονται στὸν κόσμον γύρω. Μὲ τὴ σύγκρουση, ἓνα κέρατο τινάχτηκε μὲ τέτοια ὁρμή, ποὺ ἦρθε καὶ χτύπησε τὸν ὑποδιοικητὴ Σουπάνγκα. Ὁ ὁποῖος πῆρε τὸ ἀνάδελφον κέρασ καὶ τὸ παρέδωσε στὸν διοικητὴ.

—*Δικό σας εἶναι, Ἐξοχότατε.*

Ὁ Ἐστέβου Ζόνας, ὅλο φούρκα, πέταξε καταγῆς τὸ κέρατο. Μοῦ τράβηξε τὸ μανίκι, μὲ ἔσυρε ἀπότομα καὶ μοῦ ξεφούρνισε στὰ κρυφὰ τὴ διαταγὴ νέτα σκέτα:

—*Πήγαινε κι ἀποτέλειωσέ το αὐτὸ τὸ γαμημένο τὸ κατσίκι.*

Δὲν ἦταν ὅμως εὐκόλο νὰ ὑπακούσω. Καθότι οἱ ἐπισκέπτες εἶχαν ἤδη ἀρχίσει νὰ βγαίνουν, στητοὶ καὶ μεγαλοπρεπεῖς, ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα, ἐνῶ ὁ διοικητής, σὲ κατὰσταση καταληψίας, ἐπαναλάμβανε τὴν ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου διαταγὴ:

—*Στοιχηθεῖτε!*

Μὲ τὴ σκέψῃ πὼς ἡ διαταγὴ ἀπευθυνόταν σ' αὐτόν, ὁ λαὸς στοιχιζόταν κι ἔμπαινε στὴ σειρὰ, σχεδὸν ὁ ἓνας

πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο. Στὴ συνέχεια, ἡ πλατεία πῆρε τὴν ὄψη ποὺ εἶχε στὶς στρατιωτικὲς τελετές. Ὁ Ἑστέβαου Ζόνας ξεκίνησε νὰ κάνει τὶς παρουσιάσεις. Ὅμως ἡ φωνή του καλυπτόταν συνεχῶς ἀπὸ τὰ βελάσματα τοῦ κατσικιού.

— Ἀπὸ δῶ δ...

— Μέεεε!

Ἰδεολογικὴ δολιοφθορὰ ὁργανωμένη ἀπὸ τὸν ἐχθρό, ἔτσι χαρακτηρίσε ἀργότερα ὁ διοικητὴς τὶς ἡχητικὲς παρεμβολές. Ποιὸς ὅμως θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἀμαυρώσει τὴ λάμψη τῆς σεμνῆς ἐκείνης τελετῆς; Ὅπως καὶ νὰ ἔχει, τὴν ὥρα ἐκείνη ἦταν ὑποχρέωσή του νὰ ὑπερβεῖ τὴν ἀμηχανία τῆς στιγμῆς, νὰ δώσει μιὰ λύση στὰ γρήγορα καὶ νὰ ἀρθεῖ εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων. Τὰ ἡνία ὅμως τῆς κατάστασης τὰ πῆρε στὰ χέρια του ὁ ὑπουργός, ὁ ὁποῖος καὶ ἔβγαλε ἀπόφαση:

— *Καιρὸς νὰ πᾶμε στὸν τόπο τοῦ συμβάντος.*

Δύσκολο νὰ βρεθεῖ χῶρος γύρω γύρω. Ὁ λαὸς συνωστιζόταν, θαμπωμένος ποὺ παρευρισκόταν σὲ μιὰ τέτοια παρέλαση ὑψηλόβαθμων ἀξιωματούχων. Καὶ ὅλ' αὐτὰ ἐξαιτίας ἑνὸς ἀνδρικοῦ μορίου, τὸ ὁποῖο, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἀνεπαύετο ἐν εἰρήνῃ; Ἐνῶ οἱ κάτοικοι τῆς Τιζανγκάρα δὲν ἔπαυαν νὰ συγκεντρώνονται κατὰ ἑκατοντάδες... Κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς μὲ κοίταζαν ζεματισμένοι ποὺ βρισκόμουν κι ἐγὼ ἐκεῖ, μεταξὺ τῶν ἐπισήμων. Μήπως εἶχα ἀρχίσει κι ἐγὼ νὰ βουτάω τὸ χέρι μου στὸ μέλι, ὅπως ὅλοι οἱ μεγάλοι καὶ τρανοί, νὰ τρώω κι ἐγὼ μαζί τους μὲ χρυσὰ κουτάλια; Κι ἄλλοι πάλι μοῦ ἔγνεφαν μὲ τὸ χέρι, σὲ μιὰ αὐτοσχέδια ἐνδειξη σεβασμοῦ... οὔτε βροχοποῖδες νὰ ἤμουν!

Ἡ ἀσφάλεια τῶν νεοαφιχθέντων καθίστατο σταδιακά ἀνεπαρκής, καθὼς ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ στρυμώχονται γιὰ ν' ἀνοίξουν δρόμο μέχρι τὸν τόπο τοῦ εὐρήματος. Ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὶς μάζες, δὲν μποροῦσες κὰν νὰ ξεχωρίσεις ποιὸς εἶναι ποιός. Ἡ Ντόνα Ἑρμελίντα, δίπλα στὸν σύζυγό της, τοῦ πουςπούριζε στὸ ἀφτί:

— *Τὶς εἶδες τὶς σειρῆνες; Δὲν μπορεῖς νὰ τοὺς ζητήσεις νὰ μᾶς τὶς ἀφήσουν μετὰ ἐδῶ;*

Οἱ ξένοι τὰ εἶχαν δεῖ σκοῦρα καὶ πῖεζαν τὶς φωτογραφικὲς μηχανὲς στὶς κοιλιές τους, μὴν τοὺς τὶς πάρει κάνας διάολος καὶ τὶς σηκώσει. Καὶ μέσα σὲ ὅλη αὐτὴ τὴν ἀναμπουμπούλα, ἀνάμεσα σὲ σπρωξίματα καὶ τραβήγματα, ἐξακολουθοῦσαν ν' ἀκούγονται τὰ παραγγέλματα τοῦ διοικητῆ:

— *Στοιχηθεῖτε!*

Τελικά, ἔφτασαν ὅλοι στὸ δρόμο ὅπου κειτόταν τὸ ἀνώνυμο γεννητικὸ ὄργανο. Σχημάτισαν κύκλο, μὲ τὴ σιωπὴ τους νὰ σφίγγει σὰν κλοιὸς γύρω του. Ἔτσι, σιωπηλοί, θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς τοῦ ἀπέτιναν συντετριμμένοι φόρο τιμῆς. Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἐν λόγω ἀπόφυση εἶχε ἀπομείνει ἐκεῖ γιὰ κάμποσο χωρὶς νὰ μετακινηθεῖ παραπέρα ἀπὸ τίποτε ζῶα ἦταν ἓνα ζήτημα ποὺ τοὺς κέντριζε τὴ φαντασία.

Μέχρι ποὺ ὁ ἐκπρόσωπος τῆς κεντρικῆς κυβέρνησης, ἀφοῦ εἶχε γιὰ πολλὴ ὥρα ἀνασκαλέσει τὸ ἀπόλυτο κενὸ στὶς τσέπες του, ξερόβηξε καὶ ἄρχισε τὶς μεταφυσικὲς εἰκασίες: αὐτὸ ἐκεῖ, στὴ μέση τοῦ δρόμου, τί νὰ ἦταν ἄραγε, ὄργανον ἢ ὀργανισμός; Καὶ ἂν δεχτοῦμε πῶς ἦταν ὄργανο: ἔτσι παράταιρο καὶ δίχως ταίρι, ἀπὸ ποῖον εἶχε ἀποκοπεῖ; Καὶ τότε ἀναψαν ἀμέσως οἱ ἐκτὸς

τόπου καὶ χρόνου συζητήσεις: ἓνας κουρνιαχτὸς ἀπὸ φωνῆς ποὺ ἤθελαν θαρρεῖς νὰ σκιάξουν τὴ σιωπὴ, νὰ τὴν ξορκίσουν. Μέχρι ποὺ κάποια στιγμή ὁ τοπικὸς διοικητὴς πρότεινε:

— *Μὲ ὅλον τὸν προσήγοντα σεβασμό, Ἐξοχότατοι, τί θὰ λέγατε ἂν καλούσαμε τὴν Ἄνα τὴν Ἀχκαινά;!*

— *Τὴν Ἄνα; Ποιά εἶναι πάλι ἐτούτη; ρώτησε ὁ ὑπουργός.*

Ἄρχισαν νὰ διασταυρώνονται φωνές στὸν ἀέρα: μὰ πῶς ἦταν δυνατόν νὰ μὴν τὴν ξέρει τὴν Ἀχκαινά; Τὴν πόρνη τῆς μικρῆς τους πόλης, τὸ πλέον ἀρμόδιο ἄτομο, κρίνοντας ἀπὸ τὶς γνώσεις της ἐπὶ τοῦ ἐγχωρίου ἄρρενος πληθυσμοῦ!

— *Πόρνες; Ὡστε ἔτσι, μέχρι κι ἀπ' αὐτὲς καταντήσατε νὰ ἔχετε ἐδῶ πέρα;*

Κι ὁ διοικητὴς, φουσκώνοντας ἀπὸ ματαιοδοξία, μουρμούρισε:

— *Λαμπρὸ παράδειγμα ἀποκέντρωσης, κύριε ὑπουργέ, παράδειγμα προώθησης τῆς τοπικῆς πρωτοβουλίας! ἐνῶ ἐπαναλάμβανε καμαρωτὸς καμαρωτὸς:*

— *Ἡ Ἄνα μας!*

Ὁ ὑπουργὸς πάλι, θέλησε νὰ βάλει λίγο πάγο σ' αὐτὸ τὸν ἐνθουσιασμό ποὺ δὲν ἔλεγε νὰ ξεφουσκώσει:

— *Αὐτὸ τὸ «μᾶς» θέλει νὰ πεῖ...*

Ἐντελῶς φορτσάτος πλέον ὁ διοικητὴς, τὰ πῆρε ὅλα ἀμπάριζα. Καὶ δῶσ' του νὰ συνεχίζει: τὴν Ἄνα τὴν κοσμοῦσαν χίλια δυὸ γυναικεῖα παραστρατήματα, ἦταν μανούλα στὶς ἐπιχορηγήσεις, μιὰ γυναίκα ἔξω μεριά. Ποῖος ἄλλος, πλὴν τοῦ ἀτόμου της, θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ προβεῖ εἰς μίαν ἐπαρκὴ γνωμοδότησιν ὅσον ἀφορᾷ τὴν ταυτό-

τητα τοῦ ὀργάνου; Ἄσε ποῦ ἦταν καὶ ἐμπειρογνώμων στὴν ἰατροπαραδικαστική!

—Καταλαβαίνετε, Ἐξοχότατε; Τὴν Ἄνα Ἀχκαινὰ τὴν καλοῦμε γιὰ νὰ ἀναγνωρίσει τὸ ὄλον ἐκ τοῦ μέλους.

—Ἐκ τοῦ μέλους;

—Ἐξ... αὐτοῦ ἐκεῖ τοῦ πράγματος... ἀναφέρομαι, δηλαδή, στὸ ἐκκρεμές μας ζήτημα.

Κι ἀμέσως ἄρχισε τὰ παραγγέλματα, μὲ μορφασμοὺς στρατιωτικοῦ, μὴν τυχὸν καὶ νομίσουν οἱ ξένοι πὼς ὁ τόπος ἦταν ἀκέφαλος:

—Κύριε ὑποδιοικητά, φωνάξτε τὴν Ἄνα Ἀχκαινὰ.

Ὁ ἀγγελιοφόρος ἀπομακρυνόταν ἤδη σὰν ἀστραπὴ, ὅταν στάθηκε ἀπότομα καὶ γύρισε πίσω. Ρώτησε τὸν διοικητὴ μιλώντας ἐπίσημα:

—Συγγνώμη, Ἐξοχότατε, ἀλλὰ ποῦ θὰ μπορέσω νὰ βρῶ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος κλητευομένη;

Ὁ Ἐστέβου Ζόνας ξερόβηξε ἀμήχανα. Διάολε, ἀπὸ ποῦ κι ὧς ποῦ θὰ ὀφείλε νὰ γνωρίζει τὸν τόπο διαμονῆς αὐτοῦ τοῦ πλάσματος; Καὶ φωνάζοντας τὸν ὑφιστάμενό του ποῦ ἦταν πιὸ κοντά, τοῦ ψιθύρισε:

—Βρὲ γάιδαρε! Σήκω καὶ πήγαινε ἐκεῖ ποῦ ξέρεις.

Ἡ διαταγὴ ἐκτελέστηκε σὲ κλάσμα τοῦ δευτερολέπτου. Τότε λοιπὸν ὁ διοικητὴς μὲ κοίταξε κατάματα καὶ εἶπε:

—Νὰ μεταφράζετε, νὰ μεταφράζετε γιὰ τὸν κύριο Ρίζι!

—Δὲν ἔχει νόημα, τὰ καταλαβαίνει ὅλα.

—Κάντε τουλάχιστον μιὰ περίληψη. Ἐπωφεληθεῖτε γιὰ νὰ τοῦ συστήσετε... δηλαδή γιὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσετε τί ἐστὶ ἡ Ἀχκαινὰ μας.

Δὲν πρόλαβα. Ἦδη ἀναγγελλόταν ἡ ἀφίξη τῆς Ἄνα Ἀχκαινᾶ, μὲ λιγότερες σειρήνες ἀπὸ τὴν ἀντιπροσωπεία ἀλλὰ πιὸ ἐκθαμβωτικά. Ἡ γυναίκα εἶχε νὰ ἐπιδείξει πολὺ κορμὶ σὲ ἐλάχιστα ροῦχα. Τὰ ψηλὰ τακούνια βυθίζονταν στὴν ἄμμο μιμούμενα τὰ μάτια τοῦ καρφώνονταν στὶς καμπύλες της. Τριγύρω, ὁ λαὸς τὴν κοίταζε σὰν κάτι τὸ ἐξωπραγματικό. Καθότι μέχρι πρότινος δὲν ὑπῆρχε πόρνη στὴν κωμόπολη. Οὔτε κὰν λέξη δὲν εἶχε ἡ γλώσσα τοῦ τόπου γιὰ νὰ ὀνοματίζει ἕνα τέτοιο πλάσμα. Ἡ Ἄνα Ἀχκαινᾶ ἦταν, ὅπως πάντα, αἰτία ἐκστασης καὶ στεναγμῶν.

Ἡ γυναίκα ἄρχισε νὰ δικαιολογεῖται ὅταν ἀντιλήφθηκε τὴν αἴσθησι προσοδοκίας τῶν ἐπισήμων. Ὁ Σουπάνγκα, ἐντελῶς γλοιώδης, ψιθύρισε κάτι στὸ ἀφτί τῆς πόρνης, ἐξηγώντας της ἐν συντομία τὰ καθέκαστα. Ἐν ὀλίγοις, δὲν τὴν εἶχαν καλέσει γιὰ τὴ συνήθη παροχὴ ὑπηρεσιῶν. Ἡ Ἄνα ἀπόμεινε ἐμβρόντητη, δὲν ἔχασε ὅμως τὸ τουπέ της. Στὴ συνέχεια περιόρισε τὶς χαριτωμενιὲς καὶ σοβάρεψε τὴ φωνή της. Ὡστε, τελικά, δὲν εἶχε ἔρθει μὲ τὴν κατάλληλη περιβολή... Καθότι τὸ ράσο εἶναι ποὺ κάνει τὸν παπά! Ἡ γυναίκα ἔφερε τὸ χέρι της στὴν περούκα της καὶ βαριαναστέναξε:

—Γαμῶτο! Κι ἐγὼ ποὺ νόμιζα πὼς μὲ εἶχαν φωνάξει γιὰ δουλειά. Καὶ μὲ ἔξτρα χρέωση, ἀφοῦ ἦρθα ἐπειρόντως.

Χαχάνισε προσβλητικά. Στὴ συνέχεια ἦρθε κοντὰ στὴ σύζυγο τοῦ διοικητῆ γιὰ νὰ τὴν ἀτενίσει προκλητικά. Τὴ μέτρησε ἀπὸ πάνω μέχρι κάτω, ὑποτιμητικά: ποιά ἦταν, ἐπιτέλους, αὐτὴ ἡ ὑπερπρώτη κυρία; Καὶ τινάζοντας μὲ αὐθάδεια τὸ πιγούνη της μπροστά, εἶπε μισογελώντας:

— *Τί κάνει ἡ Πρώτη μας Κυρία;*

Ἡ Ντόνα Ἐρμελίντα τὴν ἔφτυνε μὲ τὸ βλέμμα. Ὁ σύζυγός της τραβήχτηκε κάπως πιὸ μακριὰ της προβλέποντας παρεκτροπές.

— *Ὡρα νὰ γυρίσετε στὸ σπίτι.*

— *Καλύτερα νὰ μείνει κι αὐτή, τὸν διόρθωσε ἡ πόρνη, καὶ νὰ πᾶμε μαζὶ νὰ δοῦμε τί ἀπόμεινε ἀπὸ τὸ δυστύχημα. Ποιὸς ξέρει, ἴσως μπορέσει κι αὐτὴ νὰ μᾶς συνδράμει κάπως στὴν ἀναγνώριση ταυτότητας...*

Ἡ ἀντιπαράθεση σταμάτησε ἐδῶ. Γιατὶ οἱ ἔνστολοι ξένοι ἄρχισαν νὰ περιστοιχίζουν τὴν πόρνη ρουφώντας τὰ ἔντονα ἀρώματά της. Ἡ ἀντιπροσωπεῖα ἔδειχνε ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον... ἀπὸ ζῆλο, ἀπὸ ἀπλὴ περιέργεια; Καὶ τῆς ζητοῦσαν ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα τῆς σταδιοδρομίας της: βιογραφικὸ, συμβολὴ στὴν ἀειφόρο ἀνάπτυξη, ἐργασία σὲ σύνδεση μὲ τὴν ντόπια κοινότητα.

— *Ἐχετε μήπως ἀμφιβολίες; Ἐγὼ εἶμαι ἀληθινὴ πουτάνα. Καὶ ὄχι καμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ξεπέτες. Ἐγὼ ἔχω κοιμηθεῖ ἀκόμα καὶ μὲ τὸν...*

— *Ἄντε, ἄντε, εἶπε ὅλο βιάση ὁ ὑπουργός, πού ἀμέσως μετὰ ξεκίνησε ἓνα λογύδριο γενικὰ κι ἀόριστα σχετικὰ μὲ τὶς προβλέψεις περὶ τῶν βροχοπτώσεων, τὴν ἀθλία κατάσταση τῶν αὐτοκινητοδρόμων καὶ ἄλλες ἀερολογίες.*

Ἡ Ἄνα Ἀχκαινὰ ἀπαντοῦσε σὲ ὅλα, μὲ λέξεις καὶ κινήσεις, μὲ τὰ μάτια της καρφωμένα στὸν Ἰταλό. Μετὰ τὴν ἀνάκριση, πλησίασε τὸν Ἰταλό καὶ τοῦ εἶπε κάτι κρυφὰ στὸ ἄφτί. Κανεὶς δὲν ξέρει τί εἶπε. Τὸ μόνο ποὺ εἶδε ὁ λαὸς ἦταν τὸν λευκὸ νὰ κοκκινίζει καὶ μετὰ νὰ χλομιάζει, λὲς κι εἶχε φύγει ἐντελῶς τὸ αἷμα ἀπ' τὸ πρόσωπό του.

Στὴ συνέχεια ἡ πόρνη γύρισε τὴν πλάτη στὴν ἀντιπροσωπεία καὶ σίμωσε στὸ ἐπίμαχο εὔρημα, κάτω στὴ δημοσιά. Κοίταξε τὸ ἄμορφο σχεδὸν ὄργανο, πεσμένο καταγῆς σὰν πλαδαρὸ σκουλήκι. Γονάτισε καί, μὲ ἓνα κλαράκι, γύρισε ἀνάποδα τή... σάρκινη συνδετική παύλα. Γύρω ἀπὸ τὴν Ἄνα Ἀχκαινὰ σχηματίστηκε ἓνας κύκλος, μὲ μάτια ὅλο προσδοκία καὶ λαχτάρα. Μέχρι ποὺ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας ρώτησε:

— Ἐκοφαν αὐτὸ τὸ πράμα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ἢ τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ αὐτό;

— Αὐτὸ τὸ πράμα, ὅπως τὸ ἀποκαλεῖ ὁ κύριος ἀστυνομός, αὐτὸ τὸ πράμα δὲν ἀνήκει σὲ κανέναν ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τοῦ τόπου μας.

— Εἶστε βεβαία;

— Ἐντελῶς καὶ ἀπολύτως.

Ἀφοῦ ὀλοκλήρωσε τὴν ἐξέταση, ἡ Ἄνα Ἀχκαινὰ τίναξε μὲ τὰ χέρια της καὶ ἀνέμισε τὸ ὀλόισιο μαλλί της μὲ μιὰ κίνηση βασιλίσσας. Ὁ ὑπουργὸς φώναξε παράμερα τὸν ἀντιπρόσωπο τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν. Συσκέφθηκαν:

— Συγγνώμη, ἀλλὰ νομίζω πὼς εἶναι μία ἀκόμα περίπτωση ἀπὸ αὐτές...

— Ἀπὸ ποιές; ρώτησε ὁ ξένος.

— Ἀπὸ αὐτὲς τίς ἐκρηξεις.

— Δὲν εἶναι δυνατόν!

— Αὐτὸ ποὺ σᾶς λέω, εἶναι ἓνας ἀκόμα ἀπὸ τοὺς ἐκραγέντες.

— Ἄντε πάλι αὐτὴ ἡ μαλακία περὶ ἐκραγέντων. Συγγνώμη, δηλαδή, ἀλλὰ ἐγὼ αὐτὸ ἀδυνατῶ νὰ τὸ χάψω.

Αναζητήστε το [εδώ](#)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
GUTENBERG

www.gutenbergbooks.gr

 [/gutenbergbooks](https://www.facebook.com/gutenbergbooks)